

Sygn. akt III U 788/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2020r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Mirosław Kowalewski</i>
Protokolant:	<i>st. sekr.sądowy Marta Majewska-Wronowska</i>

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 grudnia 2020r. w Suwałkach

sprawy **E. G.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wypłatę niezrealizowanego świadczenia

w związku z odwołaniem E. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 29 września 2020 r. znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje E. G. prawo do niezrealizowanego świadczenia po zmarłym ojcu E. R..

Sygn. akt III U 788/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29.09.2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na podstawie art. 136 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. z 2020 r, poz.53) odmówił wnioskodawczyni E. G. prawa do wypłaty niezrealizowanego świadczenia po zmarłym ojcu E. R., z uwagi na brak możliwości ustalenia daty śmierci E. R..

Odwołanie od powyższej decyzji wywiodła E. G. domagając się przyznania wnioskowanego świadczenia.

Pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując argumentację zaprezentowaną w treści zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

E. R. otrzymywał emeryturę przyznaną mu, począwszy od 30.06.2014 r.

E. R. zmarł, przy czym zwłoki jego znaleziono w dniu (...)

Córka zmarłego E. G. w dniu 25.09. 2020 r. złożyła wniosek o wypłatę niezrealizowanego świadczenia po zmarłym ojcu. Do wniosku załączyła akt zgonu E. R., w którego treści nie wskazano daty i miejsca zgonu, a jedynie datę znalezienia zwłok oraz miejsce znalezienia zwłok.

Zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił E. G. prawa do wypłaty niezrealizowanego świadczenia po zmarłym ojcu.

Zdaniem Sądu motywy, którymi kierował się ZUS decydując się na odmowę wypłaty spornego świadczenia, nie są przekonujące.

Odnosząc się do podnoszonej przez pozwanego kwestii dotyczącej daty zgonu E. R., wskazać należy, że ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. Prawo o aktach stanu cywilnego (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 2224) przewiduje alternatywność wpisywania do aktu zgonu daty, godziny i miejsca zgonu bądź daty, godziny i miejsca znalezienia zwłok (art. 95 ust. 1 pkt 4). Oczywiście zasadą jest wpisywanie w akcie zgonu daty, godziny oraz miejsca śmierci, zaś data, godzina oraz miejsce znalezienia zwłok dopuszczalne są wtedy, gdy nie jest znana data i godzina zgonu. Akt zgonu sporządza się na podstawie karty zgonu oraz protokołu zgłoszenia zgonu. Z treści art. 94 ust. 2 pkt 2 tej ustawy wynika, że karta zgonu powinna zawierać datę, godzinę oraz miejsce zgonu albo - jeżeli nie są znane - datę, godzinę oraz miejsce znalezienia zwłok.

W rozpoznawanej sprawie znana była data oraz miejsce znalezienia zwłok.

Takie informacje były wystarczające do sporządzenia aktu zgonu przez kierownika właściwego USC.

W akcie zgonu również zamieszczono wpis o dacie i miejscu znalezienia zwłok.

Przepisy ustawy Prawo o aktach stanu cywilnego nie przewidują postępowania o uzupełnienie karty zgonu.

Wobec tego stwierdzić należy, że akt zgonu E. R. sporządzono prawidłowo. Rozpoznając niniejszą sprawę oprzeć się należało na zasadzie domniemania życia.

Zgodnie z tą zasadą, dopóki nie zostaną znalezione zwłoki osoby zaginionej albo nie zapadnie postanowienie o uznaniu osoby za zmarłą, osobą taką uważa się za żywą, także na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych (zob. wyrok SN z dnia 24 stycznia 2001 r., II UKN 195/00, Legalis nr 54396). Skoro prawo do emerytury przysługiwało E. R. do dnia śmierci, to zgodnie z zasadą domniemania życia należy uznać, że świadczenie należało się mu co najmniej do dnia oznaczonego w akcie zgonu jako data znalezienia zwłok.

Należy podzielić pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 21 lutego 2018 r. (III AUa 824/17, Legalis nr 1763808), iż w sytuacji niewskazania w akcie zgonu daty śmierci przyjąć należy, że pewną, najpóźniejszą datą śmierci jest dzień znalezienia zwłok.

W przeciwnym wypadku uprawnieni nigdy nie mogliby skorzystać z prawa do wypłaty niezrealizowanego świadczenia.

Taka interpretacja art. 136 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS byłaby sprzeczna z konstytucyjną gwarancją prawa obywatela do przyznanych mu świadczeń z zabezpieczenia społecznego (art. 6 ust. 1 Konstytucji) i w niedopuszczalny sposób ograniczałaby uprawnienia członków rodziny zagwarantowane w art. 136 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (por. także wyrok SA w Łodzi z dnia 16 stycznia 2019 r., III AUa 639/18).

Z powyższych względów Sąd orzekł, jak w sentencji, na podstawie art 477¹⁴ § 2 kpc.